

PALÁST

„Jézus követésének tökéletes útja nem a merev ragaszkodás, ami zavart kelt, hanem az evangéliumi szabadság lelke, ami örömmel tölt el.” (Ferenc pápa)

Sine populo? Cum populo?

A vírushelyzet elején szinte minden katolikus hívő találkozott a fenti latin kifejezésekkel, mégha tartalmuk egyesek számára homályos is maradt. Vegyük sorra, mit tanulhattunk a 2020. március 22-től május 9-ig tartó időszakból, amíg nem ünnepelhettük nyilvános módon a szentmisét.

Először. Szembesültünk vele, hogy a szentmise bemutatására vonatkozóan a római katolikus hagyomány milyen gazdag. A pap egymagában, egy ministránssal és/vagy egy kántorral kiegészülve ugyanazt a misét mutatja be, mint a néppel együtt. Rendes formája azonban – természetéből és elnevezéséből is adódóan – közösségi jellegű, vagyis a pap a néppel együtt (cum populo) ajánlja föl Krisztus egyetlen áldozatát az Atyaistennek. A nép részvétele nélkül is érvényes, anélkül is teljes értékű, de úgyszólván „torz” vagy „butított változat”, hiszen a pásztor nemigen képzelhető el nyáj nélkül, a padok a benne helyet foglaló hívek nélkül, a misében szereplő dialógusok a válaszadók nélkül. Nem véletlen, hogy az egész szentmise nyelvi formája a többes számra épül („Az Úr legyen veletek”, „felajánljuk neked”, „Mi Atyánk” stb.). Nagyon kell tehát értékelnünk minden egyes misét, melyen nép és pap együtt, Istennel és egymással is közösségben veszünk részt.

Másodszor. Mivel az egyes egyházmegyék és nemzeti egyházak vezetői is először szembesültek ilyesfajta vészhelyzettel, nem csoda, hogy nem voltak egyértelműek, s gyorsan változtak a központi instrukciók. Míg például az egyik magyar egyházmegye már a helyzet kezdetén nyilvánvalóvá tette, hogy a nyilvános mise hiányában a hívő ugyanúgy kérheti, hogy áldoztassák meg, a Szeged-Csanádi Egyházmegye központjába ez a lehetőség csak jóval a Húsvét utáni hetekben jutott el ill. tudatosult, s lett kommunikálva. Addig pap és hívő egyaránt

bizonytalanságban volt. A későbbiekre vonatkozóan tehát fontos: ha jelentős oknál fogva a hívő nem tud részt venni szentmisén, de egy másik időpontban meg akar áldozni, kérheti a plébánostól, hogy áldoztassa meg.

Harmadszor. A lelki áldozás kérdése még mindig nem került nyugvópontra (bennem sem, a hívekben sem). Új jelenségnek tűnik, pedig nem az. Lényege: ha a hívő valamilyen súlyos okból (pl. ágyban fekvő beteg, munkarend szerint vasárnapra is beosztott dolgozó vagy épp a vírushelyzet miatt miséről „kizárt” hívő) nem veheti magához az Oltáriszentséget, de szívében vágyik a Jézussal való találkozássra, ún. lelki módon magához veheti Őt. Ezt segíti például néhány e célra írt imádság. Persze rengeteg kérdést vet föl ez a lehetőség: Mi van az elvált és újra-házasodott hívőkkel? Mi lesz, ha évtizedek múlva még gyötrőbbben fogunk szembesülni a paphiánnyal? Mi lesz azokkal, akik – méltányolandó belső habitusként – valóban rendszeresen, akár naponta járulnak szentáldozáshoz, s tényleg tapasztalják mindennapjaikban, hogy az Oltáriszentség vétele hordozza őket? A fizikai akadályoztatás nem csupán egy elemi kockázatot felvállalni nem akaró, inkább kényelmes és teljes körű biztonságra törekvő szabályozás megállapítása? Hiszen egy vírusmentes (pl. egy korábbi nyári) időszakban is bármikor megfertőződhet egy „elrontott” áldoz(tat)ás után a hívő? Mi lesz tehát egy visszatérő második-harmadik vírus hullám esetén? Miért ne lehetne (főleg kisebb közösségek esetén) a felelős helyi lelkipásztorra ill. egyházközségi testületekre bízni a szentmisék és az azon belüli védekezés megszervezését, akik valószínűleg sokkal jobban ismerik a helyi viszonyokat, mint a Budapesten összeülő püspöki testület? Ha pedig ebben a formában létezik lelki áldozás, akkor vajon létezik „lelki gyónás” is (lelki házasságról vagy a többi szentségről már nem is beszélve)?

Mária bizonyos értelemben már az Eucharisztia alapítása előtt gyakorolta eucharisztikus hitét azzal, hogy följajánlotta szüzi méhét Isten Igéje megtestesüléséhez. Az Eucharisztia, miközben a szenvedésre és föltámadásra emlékeztet, folytatja a Megtestesülést. Mária az angyali üdvöletkor a test és a vér fizikai valóságában is magába fogadta Isten Fiát, elővételezve azt, ami bizonyos mértékben szentségileg minden hívőben megtörténik, aki a kenyér és a bor színében magához veszi az Úr testét és véréét. (II. János Pál: *Ecclesia de Eucharistia* 55.)

(Folytatás az 1. oldalról) A vírushelyzet ugyanis rámutatott egy, az egyházban már régóta jelen levő spirituális krízisre, kettéosztottságra: vannak, akik életadónak tartják, s valóban erőt merítenek a szentségi gyónásból ill. lelki kísérésből. Ez a kisebbség. Általában ez megfelel annak a kisebbségnek, akik fájlalták, hogy nincsenek nyilvános misék. A többség azonban leszokott a gyónásról, mondván a mise elején úgyis elintézzük. Tehát a szentmise bűnbánati része számukra úgy-mond felfogható egy 'lelki gyónásnak'? Ők – úgy tűnik - egyszerűen belenyugodtak a korlátozásokba. Nem keresték a kreatív lehetőségeket, megoldásokat. Nagy kérdés, hogy ők – akiket sokan a többségi kereszténység (keresztény Magyarország) tagjainak neveznek, akik talán puha ágyukból, kényelmes foteljukból vagy épp levest kavargatva a konyhából követték fél szemmel az online miséket – vissza fognak-e térni a korlátozások után templomainkba? A vírushelyzet szembesítette-e őket elkötelezettségük mértékével, hogy mi az igazán fontos és miért? Röviden: elindultak-e a megtérés útján?

Zoltán atya

A SZENTMISE (XVII. RÉSZ)- IMÁDSÁG ÁLDOZÁS ELŐTT

Ez az írás azt a célt szolgálja, hogy segítsünk mindenkit a szentmisén és egyéb liturgikus alkalmakon való elmélyült, tudatos és tevékeny részvételre. Sokan Istent kereső lélekkel jönnek a templomba, és már kész liturgiát tapasztalnak. Talán sokan nem tudják, mit miért teszünk, pedig mindennek tartalma van. Vannak gesztusaink, amelyek automatikusak, vagy amelyeket utánozunk anélkül, hogy a mélyebb jelentését ismernénk. Ezek megismeréséhez szeretnénk segítséget nyújtani.

hogy Krisztus testét és vérét gyümölcsözően vehesse magához. Ugyanezt teszik a hívek, csendben imádkozva." Utóbbira azonban nem igen marad idő, ha énekel a nép, mert ezalatt a pap végez a maga imádságával. Ezért a nép készület imájára talán alkalmasabb a csend, ha közvetlenül előzi meg az áldozást, vagyis az Uram, nem vagyok méltó után, míg a pap áldozik. A pap felmutatja a népnek a szentostyát a következő szavakkal: „Íme az Isten Báránya”, Majd az Isten Bárányának áldozati lakomájára hívó szép szavak („Boldogok, akiket meghív...”) után hangzik fel a kafarnaumi százados hitét és alázatát kifejező ima.

A misekönyvben jelzett két könyörgés, amelyből szabadon lehet választani, a középkorból származik. „A pap csendes imával készül,

Összeállította:
Szűcs Tamás

Elhalasztották a budapesti Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszust

Ferenc pápa a Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszusok Pápai Bizottságával, valamint a katolikus világesemény szervezőivel, a magyar püspökökkel egyeztetve - tekintettel az egészségügyi krízisre és annak következményeire, a hívek és zarándokok utazási nehézségeire - úgy döntött, hogy egy évvel elhalasztja a 2020 szeptemberére tervezett budapesti 52. Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszust.

Egyházmegyei örökimádás a 2020-as évben is!

Az esti szentmise előtt egy órával minden nap szentségimádást végzünk.

A MISSZIÓS KERESZT MAGYAR SZENTJEI (Akiket májusban ünneplünk)

Boldog Gizella (980-1059)

- Bajor hercegnő, aki Szent István király felesége lett.
- Támogatta férjét az egyházszervező munkájában, és Magyarország felvirágoztatásában.
- Ő is részt vett a híres koronázási palást elkészítésében.
- Gyermekei közül egyedül Szent Imre élte meg a felnőttkort.
- Férje halála után menekülnie kellett Magyarországról.
- Bajorországban egy bencés kolostorban szerzetesnővéreként töltötte életének további részét.

Boldog Gizella

Boldog Apor Vilmos (1892-1945)

- Régi, erdélyi nemesi család sarja.
- A jólét helyett a papi pályát választotta.
- Sokat törődött híveivel, segítette a szegényeket, rászorulókat.
- A II. világháború idején győri megyéspüspök.
- 1945-ben, az oroszok bevonulásakor a Püspökvár pincéjében halálos lövés érte.
- Az ittas orosz katonák nőket kerestek. Őket védelmezte a szentéletű püspök.
- A bűnösökért és a híveiért ajánlotta fel szenvedését Istennek.

BeZárult a világ - az ünnepektől a hétköznapokig

Pár nappal március 15-e előtt jártunk, amikor elkezdett terjedni a hír, hogy egy világjárvány közeleg, ezért nagyon vigyázzunk magunkra, lehetőleg maradjunk otthon, a JAG-ban már nem járnak iskolába, nem lesznek megemlékezések, talán a születésnapom is elmarad... Legalábbis az ünnepség része.

Valahogy így kezdődött... és ez a feszültséggel teli szorongás egyre fokozódott: mi lesz az oktatással, hogy tartunk így órákat, egyáltalán hogyan tudjuk tartani a kapcsolatot... a családdal, barátokkal, tanítványokkal, a templommal... Mi lesz, ha megfertőzödünk és megfertőzünk valakit?

Az első napokban eljutott hozzám egy vers: Lackfi János írása. Nem nehéz ráismerni a bibliai eredetre, így a következők mottó jegyében a szokásosnál aktívabban voltam jelen a közösségi hálón:

*„Nem voltam humoromnál,
és mémeket küldtetek*

Magamba zuhantam,

és kedvet csináltatok az olvasáshoz.” (részlet)

Fura volt, hiszen egyszerre lettek távoli dolgok közelivé. Rátaláltam olyan ismerőseim bejegyzéseire, akikkel évek óta nem találkoztam. Együtt neveltünk pár ezer kilométer távolságból, Lackfi János azonnal reagált egy bejegyzésemre, véletlenül tartottam videópártyt és talán életemben először azon kaptam magam, hogy tájékozott akarok lenni járványügyben. Március idusának hétfőjén a hírek és az online oktatás lehetőségeinek tanulmányozásának szenteltem. Könyvtárostanárként ez utóbbiból bőven részesültem: a könyvtár-informatikai portálok tele vannak különféle felületekkel, tudásmegosztó bázisokkal, én pedig egyre jobban éreztem, hogy a gyerek elveszik ebben az óriási virtuális térben...

Közben kiderült, hogy kapunk 100 GB internetet, így már nincsenek elérhetetlen távolságok... Nézhettem volna online szentmisét egyenesen a Szent István bazilikából, vagy egyenesen a Vatikánból, én mégis az ismerős papokat választottam, őket viszont naponta akár többször is meghallgathattam. Élmény volt szembesülni azzal, hogy Hüse Józsi atya mit sem vezettett jó 25 évvel ezelőtti lelkesedéséből, hogy Grúber Laci atya az elsők között volt, aki felvette az online világ fonálát és megtanultuk azt is, mi a lelki áldozás...

Nem meglepő, hogy az online térben ugyanolyan visszafogott, ámde míves humor jellemzi Kondrát Zoltán prédikációit, mint a nagy fehér barokk templom ódon falai között. Bíró István atyától rövid, ámde nagyon tömör útravalót kapunk, Zoltán atya átélhető elmékedése után a szentmiséken ott csilingel Hedvig nővér és Reiszné Piroska hangja. Ezek nekem ugyanolyan értékesek, mint a világ legnagyobb katedrálisáiból szóló szentbeszéd. (Bevallom, éltem a lehetőséggel és megnéztem egy húsvéti szertartást a moszkvai Krisztus Megváltó templomból.)

Az is elég gyorsan világossá vált, hogy nem épp a kisgyere-

kes szülők tudnak otthon maradni, így – amikor tehettem – három tündéri kislány életét próbáltam megvidámítani. Közben képet kaptam arról, mi a home office a gyakorlatban és kicsit később arról is, mi az önkéntes karantén, és igyekeztem friss, finom piaci eperrel és néhány lángossal feledtetni a karantén-lakók megpróbáltatásait.

Belepillantottam az egészségügy helyzetébe is: negatív COVID-19 vírusesztet nélkül komolyabb vizsgálatot nem végeznek. Egy ilyenre pedig úgy kell időpontot befoglaltatni, ahogyan normál békeidőben szállodát foglal az ember... Ugyanekkor megtapasztaltam az ima erejét, a látványosabb betegség elmúlt – biztos vagyok abban, hogy néhányak imájára, közbenjárására...

Közben sűrűsödtek a feladatok: kialakult az online órarend, melynek értelmében óráról órára feladatokat kell adni a gyerekeknek az online térben, azokat értékelve, és a diákokat pozitívan motiválva visszaküldeni, majd mókuserékszerűen naponta adni az újabb feladatokat. Vagy mindezt kiváltani egy-egy online órával, ekkor a levelezgetés elmarad, viszont csak a diákok felét sikerül megszólítani, sok az alapzaj, de legalább a nebulók reagálhatnak kérdéseimre, válaszolhatnak interaktívan és így máris életszerűbb a tanóra. Jól esik, hogy van igényük arra, hogy lássanak engem: alig van nap, hogy messenger-csoportban fel ne hívjanak az egyik osztályom tagjai, és számomra is nagyon fontos a kötődés – kissé visszaadja lelkesedésemet az egyébként csinovnyik-munkának tűnő, végeláthatatlan monitor előtti tevékenység mellett.

Ezek a feladatok viszont kiszorítják azokat a kulturális-szellemi élményeket, amelyek kezdtek az életem részévé válni... Már csak hétfőgén van időm élő bejelentkezéseket, karanténszínházat nézni Lackfi Jánostól, az online szentmise is hétfő-

gére marad...

Helyette viszont naponta be kell járnom az iskola könyvtárába – kihasználva a diákok hiányát – szelektálni az állományt, kialakítani az új olvasótermet...

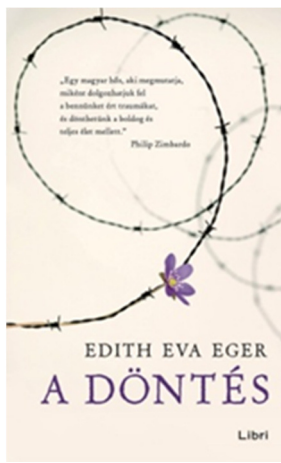
Lefekvés előtt azonban mindig részt veszek a taizéi imaórán, hetente többször hallgatok egy-egy elszavalt verset, de már nincs időm Bőjte Csaba testvér bejelentkezéseit követni, barangolni híres képtárakban, múzeumokban... egyre kevesebb képet látok madarakról és egyre kevesebb zenét hallgatok; viszont úgy tűnik, kezd visszatérni a városba az élet: ma már többször hallottam szirénát, sőt hazafelé az iskolából két tűzoltóautó vonulásának is tanúja voltam.

Amiről viszont nem szívesen mondanék le: miután minden osztálynak hajnalban összerakom a napi feladatsorát, fontosnak érzem a nevetést, így továbbra is Lackfi-módra mémeket osztok meg és együtt nevetek az ismerősökkel – akárhányszáz kilométer távolságból is...

És ha egyszer az egésznek vége lesz, szeretnék majd nagyokat beszélgetni a valóságban a barátaimmal, élőben is együtt nevetni, nemcsak telefonon vagy virtuálisan... kertészkedni önfeledten, nem pedig gyorsan elültetni három tő virágot és nekilátni egy osztály feladatsorának értékeléséhez este hat után, kutyát simogatni ameddig jólesik...

Mészáros Ildikó

Mindannyian eldönthetjük

Dr. Edith Eva Eger történetével egy népszerű dokumentumfilm-sorozat egyik epizódjában ismerkedtem meg. A most 93 esztendő, Amerikában élő, klinikai szakpszichológusként aktívan tevékenkedő hölgy élete bővelkedett megpróbáltatásokban. Tizenhat éves korában őt és családját Auschwitzba hurcolták szülővárosából, Kassáról. Szülei a gázkamrában haltak meg, Edith, testvérével együtt, csodával határos módon élte túl a borzalmakat. Hazatérése után, hosszú és fájdalmas úton haladva dolgozott elszennvedett traumáinak feldolgozásán, és tanulmányokat folytatott, hogy másoknak is segítségére legyen. 2017-ben adta ki könyvét, "A döntés" címmel: „Abban szeretnék segíteni olvasóimnak, hogy felfedezzék, miként szökhettek meg saját elméjük koncentrációs táborából, és válhatnak azzá az emberré, akinek lenniük kellene. Segíteni szeretnék abban, hogy átéljék, mit jelent megszabadulni a múltjától, a kudarcaiktól és a féleleimtől, a dühüktől és a botlásaiktól, a megbánásaiktól és a feloldhatatlan fájdalomaitól – hogy átélhessék azt a szabadságot, amelyben az életet teljes, gazdag, ünnepi mivoltában élvezhetik. Nem választhatunk fájdalom nélküli életet. De választhatjuk azt, hogy szabadok leszünk, megszökünk a múltunk elől, akármilyen történet is, és megragadjuk a lehetőséget.” – olvasható a kötet fűlészövegében a szerző tollából.

Pálfi Zoltán atya hívta fel a figyelmet egy plébániai megbeszélésen a nem mindennapi olvasmányra, mint lehetséges keresztúti elmélkedések alapját. A könyv magával ragadó, sodró erejű, szinte lehetetlen letenni. A sorokban a leírt szörnyűségek ellenére is mindig érzékelhető valami mély, belső erő és hit az események alakulásában. A törekeny lány a tragédiát túlélve képes lesz nem csak arra, hogy megbocsásson bántalmazóinak, de meghozza azt a döntést is, hogy az életet és annak szépségeit választja. Elhatározásával nem csak saját magát, de másokat is gyógyítani kívánt, ennek egyik eredményeként született meg a több mint négyszáz oldalas írás. Olvasásához volt egy megadott szempontom is; a keresztút egyes eseményeivel harmonizáló gondolatokat kerestem. Kezdetben azt hittem, hogy ez egy nagyon nehéz feladat lesz, de végül könnyebbnek bizonyult, mint elképzeltem. Sikeredt 14 olyan szövegrészt talál-

nom, amelyek szinte tökéletesen illeszkedtek az állomások tartalmához. A tantestület tagjaival együtt terveztem a felolvasásukat, végül a járványügyi helyzet miatt erre nem kerülhetett sor. Ennek ellenére a „döntés keresztútját” végigjártam, egyedül, Nagypénteken a Kálvária-dombon. Nagyon különleges lelki élmény volt, személyes és maradandó.

Jó szívvel ajánlom a könyvet mindenkinek és kívánom a magam számára is, hogy mindig merjük az az örömet választani az életünkben. Ehhez szeretnék 14 inspiráló gondolatot dr. Edith Eva Eger: A döntés c. írásából közzétenni.

„Mindaddig nem létezhet a mi, amíg az én nem létezik.”
„A szabadságunk abban rejlik, hogy megtanuljuk magunkhoz ölelni azt, ami történt.”
„Élhetsz annak, hogy megbosszulod a múltat, de annak is élhetsz, hogy a jelent gazdagítsd.”
„A szabadságomért senki más nem felelős. Csakis én.”

„A szabadság azt jelenti, hogy elfogadjuk azt, ami van, és megbocsátunk magunknak és megnyitjuk a szívünket, hogy felfedezhessük a jelenben lévő csodákat.”
„Azt szeretném, hogy meghallgassák a történetemet, és azt mondják: „Ha ő meg tudta tenni, akkor én is meg tudom!””
„Csakhogy nem tehetjük meg, hogy egész életünkben valaki másnak az esernyője alatt állunk, aztán meg panaszkodunk, amiért vizesek lettünk.”

„A „Miért maradtam életben?” helyett ezt is kérdezhetem: „Mihez kezdhetek azzal az élettel, ami adatott nekem?””
„Tovább él bennem az a perspektíva is, amelyet a múlt adott nekem: életben tartottam a reményt. Hogy azért értem meg, hogy szabad legyek, mert megtanultam megbocsátani.”

„– Elengedlek! – kiáltom annak a régi bánatnak. – Elengedlek!”
„Abban a pillanatban, amikor a korábbi fogoly megszorította egykori fogvatartója kezét, a legtisztább és legmélyebb szeretetet élte át.”
„Hogy áldozattá váltam ugyan, de meg nem törtek; hogy a lélek sosem hal meg, hogy cél és jelentés a legnagyobb fájdalomunk mélységeiből is fakadhat.”

„A megbocsátás azt jelenti, hogy gyászolunk – gyászoljuk azt, amit megtörtént, és azt, ami nem történt meg -, és hogy feladjuk a vágyunkat arra, hogy bárcsak másképp alakult volna a múltunk. Azt jelenti, hogy elfogadjuk a múltunkat és a jelenlegi életünket.”

„A legnehezebb annak lesz megbocsátani, akivel a szembenézésem még várat magára: és ez saját magam vagyok.”

Szabó Anita

Keresse honlapunkat: www.makobelvaros.hu

Megújul plébániánk honlapja!

Már a koronavírus okozta veszélyhelyzet kialakulása előtt felmerült az igény, hogy korszerűsítsük a 2012 adventjén meginduló honlapunkat. Hálával tartozunk Jéger Szabolcsnak, aki nemcsak az ötletgazdája és elindítója, de működtetője is volt ennek a digitális felületnek. Most az ő segítségével és az általa kialakított szerkezetet is alapul véve, új felület készül egy fiatal web fejlesztő, Horváth Dávid munkájának köszönhetően.

Az új honlap kialakításánál elsődleges szempont volt, hogy egyszerű legyen a szerkesztése, és a használata, valamint az, hogy az ide látogatók képet kapjanak templomunkról, plébániai közösségünkéről. A modern technológia új igényeket jelenít meg, így az új honlap kialakításánál azt is figyelembe vettük, hogy okos telefonon is könnyen áttekinthető legyen.

A honlappal kapcsolatos egyeztetések, már a veszélyhelyzet idejére estek, így a technika segítségét hasznosítva digitális formában zajlottak, ami új kihívások elé állítottak minket.

A készülő felülettel kapcsolatban elárulhatom, hogy újszerű, látványos vizuális megoldásokat ötvöz letisztult, áttekinthető elemekkel. A lényeges információk egyszerűen megtalálhatók a főmenüben, ám aki bővebben szeretne olvasni a plébániánkhoz tartozó kápolnákról,

annak sem kell sokáig keresnie. A bemutatkozó rész után hármas tagolásban az aktuális információk, az épületekről és a közösség életéről készült fényképek, valamint a plébániánk életét megelevenítő videók kapnak helyet. Nem szerettük volna veszni hagyni, a régi honlapról sem az értékes írásokat, így az új felületen megújult helyen, az Olvasószarok könyvespolcán kapnak helyet az imák, a gondolatok, az írások, a mi Bibliánk és a Csepregi Napló.

Ha lejjebb görgetünk szintén hármas osztásban a szentmisék helyszínei, időpontjai és a két makói plébánia elérhetőségei található meg áttekinthető formában. A lap alján bibliai idézet olvasható, mely naponta frissül, így az ide látogatók és a visszatérő olvasók nemcsak információkkal, de lelki útravalóval is

gazdagodhatnak. Nagyon örülök, hogy önkéntesként részese lehetek ennek a megújulási folyamatnak. Jó látni a technikai megoldásokban rejlő lehetőségeket. A mostani, rendkívüli helyzet előtérbe helyezte a digitális alkalmazások használatát, melyek új formában juttatják el az információkat, és új személyeket is képesek megszólítani. Bizom abban, hogy plébániánk megújulását az új honlap is segíteni fogja.

Baranyi Katalin

A félelem mögött ott a szeretet

Boldizsár Ildikónál olvastam a következő mesét: Élt egyszer egy vitéz harcos. Idővel nem akarta többé hallani a fegyverek csörgését, a sebesültek hörgését. Otthagyta a hadsereget. Eljutott egy faluba, ahol élt egy bölcs öregember, aki a békeség tudását tanítja. A harcos elmondta, mennyi borzalmas eseménynek volt tanúja és szeretné megtalálni a békét és a nyugalmat... Három napon keresztül oktatta a harcost a lélegzésre, az összeszedett figyelemre, az elmélkedésre, hogyan találhatja meg a világ sokféle dolgában rejtőző szépséget, hogy merjen igent kiáltani az életre! Élni tanította őt.

A harcos búcsút vett az öregtől és boldogan indult hazafelé. Éjszaka, ahogy álmra hajtotta a fejét, előjött minden, amitől szabadulni akart: hallotta a csatazajt, a sírást, látta a vért és a szenvedést. Fölríadt és eszébe jutott, amire az öreg tanította, de nem tudott szabadulni a múltja nyomasztó emlékeitől. Visszatért az öreghez. - Mester, bárhogy igyekszem, nem tudok megnyugodni. Taníts még, kérlek! Az öreg újabb három napon keresztül oktatta. Aztán a harcos ismét elbúcsúzott és boldogan, reménykedve indult hazafelé.

De éjszaka, álmában újra csak előjöttek az emlékei. Hiába idézte fel, amit az öreg tanított, nem ment vele semmire. Ekkor gyanakodni kezdett, hogy talán nem is benne van a hiba. Talán keveset mondott az öreg, vagy a gyakorlatok voltak rosszak... Bizonyára egy ügyes beszédű csaló. Visszatért hozzá. - Hallod-e, öreg, a tanításod nem ért semmit! Üldöznek az emlékeim, nem találok nyugalmat. Úgy látom, nem tudsz te semmit, közönséges csaló vagy, csak az időmet vesztegettem veled. Az öreg mosolygott rá: - Hm, tegyünk egy utolsó próbát. Tudsz-e sakkozni? A harcos büszkén bólintott. - Jól van. Akkor játszunk. Aki veszít, az elveszíti a fejét is. Látod azt a kardot? Meghökken a harcos, de beleegyezett.

A harcos fél szeme a kardon volt, az öreg pedig csak a saktáblát nézte. Öt perc múlva szorongatni kezdte a harcost. Negyedóra múlva elveszített egy futót, egy lovat és egy bástyát. Félóra múlva a királynőjét és a királya is veszélybe került. A harcos megrémült, szinte látta, ahogy a feje végiggördül a porban... Remegni kezdett. - Az öreg levágja a fejemet... Nem fog sajnálni... Hogyan menekülhetnék meg? Lassan, mélyen lélegezni kezdett... megszűnt a remegése, már tudott gondolkodni... A játékra összpontosított. Egy óra múlva leütötte az öreg futóját, egy lovat és egy bástyáját. Két óra múlva a királynőjét. Három óra múlva látszott az öreg közeli veresége. Elgondolkodott: A bástyával oda... megállj, vén pojácá... Nem menekülsz, enyém lesz a fejed... Elégedetten, az utolsó lépésre készülve, felemelte a bástyát. Egyszerre új, különös érzés kerítette hatalmába, amelyet korábban sosem

érezte, mindenét átjárta... megállt a keze a levegőben. - Megöljem az öreget? Miért? Mennyit fáradt velem... türelmes és jó volt hozzám... Nem, nem veszem el az életét, nem kell a feje - és az öreg bástyája helyett leütötte a legközelebbi parasztot.

Az öreg egyetlen mozdulattal lesöpörte a figurákat a saktábláról és rámosolygott. - Most már érted: először, le kell győzni a félelmet, rögtön utána ott a szeretet.

„Előbb le kell győzni a félelmet, rögtön utána ott a szeretet” A Jóisten öröme, egészségre, teljességre teremtett minket, képmásai vagyunk. Ha lemegyünk a szívünk legmélyére, akkor ott béke és fény van, még egy ilyen kegyetlen harcosnak is.

És hol állok én? Az intelligenciánkat fejlesztjük, sok okosságot megtanulunk, mint a harcos, de a szívünk vak marad. Az életünket a gondolatainkkal azonosítjuk. Nézzük meg az elménk egét: sűrű felhőkként sorakoznak a gondolatok és eltakarják a napot. Vakok vagyunk, a szívünk vak... Hol van a szívünk égjének kékje, az örömteli ragyogása? Hol éljük meg egyáltalán az örömet? Az elménkben, vagy a szívünkben?

Mi is, mint a harcos, gyakran csalódunk. Sarlatán, nem is jön, amit szerettem volna, nem teljesítette... Mit tegyünk? - Egyszerűen csak a jót! Szeresünk, legyen bennünk a jóakarát, az odafigyelés! Engedjük el a gondolatainkat, legyenek jók, vagy rosszak, ne ítéljük meg őket. Az imádságban Krisztusra tekintünk. Ne az elménkben, hanem a szívünkben keressük! És a gondolataink felhői elkezdnek szerte foszlani... Nem rögtön! Látni fogjuk, ahogy a sűrű felhők mögött megjelenik az ég kékje... Kezdetben csak egy kicsit, aztán egyre ragyogóbb lesz...

Az én életemet vajon mi fenyegeti, mi akar megsemmisíteni, mi az, ami vakká tesz és nem engedi az élet örömteli szépségét meglátni, mi nem enged játszani!? Az élet játékát játszani...

„Előbb le kell győzni a félelmet, rögtön utána ott a szeretet” - Nekem mit kell legyőznöm? Krisztus a kereszten már legyőzte! Hívjam segítségül! Krisztus már mindent legyőzött, amitől félünk. Fordítsam el végre a tekintetemet a halállal fenyegető kardról és a szívemre figyeljek.

Mert a félelem után rögtön ott a szeretet. A harag, a szégyen, az aggodás mögött rögtön ott a szeretet, a béke... De ott a mértéktelenség, a szomorúság, a mindig mindent kézben tartani akarás vaksága mögött is ott a felemelő, megnyugtató szeretet... és a halál mögött is rögtön ott az élet!

Bíró István

A szerelem

A szerelem nem engedi a mérlegelést, hogy melyik tette mennyire hasznos. Nem enged a kétségbeesés vizében fuldokolni. A

szerelem bátor és mindig megtalálja a módját, hogy megvalósítsa szíve vágyát. Ahol a kifogások kezdődnek, ahol meg kellene győzni, ott a szerelem elvész. A szerelmet nem megérteni kell, de mindig megdöbben az ereje. Aki mer szeretni, mer Krisztus felé fordulni, az mérhetetlen jutalomban részesül majd, mert találkozik Vele... Mert a szerelem a Lélek ereje.

Egyház: Új Jeruzsálem

Krisztus jön, és jelen van. Mi nem az emlékezésből, hanem abból a valóságból élünk, hogy az Úr velünk van. Velünk az Isten. Minden kérdésünkre ő maga a felelet. A vallások csak keresik az elveszett életet, Istenhez vezető utat, magát az Istent. Krisztus visszahozta, benne és általa, közöttünk az Isten. Megmutatta, hogyan éljünk, s ez az a kereszténység életforma, a Krisztusban való élet. Krisztus az Istenember új életet hozott és nem új valást. Most már ideje lenne a keresztényeknek is keresztény módon élni.

Életünk középpontjában az örömmel, melyet Krisztus azoknak ajándékoz, akik szeretik őt. Akik megtartják törvényemet, azok szeretnek engem – mondja maga az Úr. „Menj be Urad örömebe” (Mt 25,21). Az örömből lépés a szentségek útján történik. A keresztény elhagyja otthonát, ágyát és útra kel, hogy egyházat alkos-

son, hogy Isten egyházában átalakuljon. A természetes világból másokkal egy helyre jöjjen össze, ezáltal a magával hozott világát egy magasabb szintre emelje.

Amikor a Liturgia elkezdődik, teljesen elmaradunk a világból. Tudjuk, hogy a Szentlélek templomává kell lennünk, de csak úgy érhetjük ezt el, ha Krisztussal együtt felmegyünk a mennyekbe. Ez a sajátos előfeltétele annak a szolgálatnak, amit a világban végeznünk kell. A „Mennyei Liturgia” után, amikor visszatérünk a világba, a fénytől ragyogó arcunk tanúskodik az „örömről és békességről”. Amikor az emberek észreveszik rajtunk ezt a változást, akkor kérdezik: Honnan van ennek az erőnek forrása? Ismerjük az utat, melyen be kell vezetni az embert. Sajnos az Egyházunkban valami régi világot látunk, és nem Krisztust, és az Ő országának az újdonságát...

Pacsai János – görögkatolikus pap

Keresse honlapunkat: www.makoujvaros.hu

Perui tapasztalatok

Hosszú készület után tavaly augusztus közepén indulhattam Peru fővárosába, Limába. Együtt utaztam egy ferences atyával: Lehel, aki szintén több éves misszióba indult az őserdőbe. Szintén ugyanazon a napon érkezett az egyik noviciánk, Yamila, aki velünk töltötte a 7 hónapos gyakorlati idejét – Rómából érkezett a nemzetközi noviciátusunkból, amúgy argentin. Az iskolanővérek közössége Limában nagyon nemzetközi: három perui nővérünk az ország nagyon különböző részeiről származik, szinte mondhatni, különböző kultúrából – közülük az egyik csak picit időt volt még velünk, paraguayi misszióba indult. Így két perui nővér maradt. A kanadai nővér (annak idején a kanadai tartomány alapította a perui missziót – ma már egész Dél-Amerika egy tartománnyá olvadt össze, sőt hozzá tartozik a Karib-térség is), aki még itt van, kb. 40 évet szolgált már Dél-Amerikában, a többi USA-beli vagy kanadai nővér már hazament. S mint én, ugyanúgy érkezett egy lengyel nővér is néhány éves szolgálatra. Összesen tehát először heten, aztán hatan, majd öten maradtunk – végül nélkülem négyen maradtak három házban.

Az Iskolanővérek több, mint ötven éve érkeztek Peruba, több helyen elsősorban a nevelésben, pasztorációban vettek részt. Mára már csak a fővárosi misszió maradt. Két éve átvettük egy Maria Montessori módszerrel is dolgozó óvoda (ez inkább előiskola) vezetését egy másik szerzetesrendtől. Ezen kívül a három ház, három egyházközséghez tartozó kápolnák egy részének a vezetése a feladatunk, illetve a különböző csoportok szervezése, irányítása – pasztoráció minden féle szinten.

Én magam egy úgynevezett „biblioteca” működésébe kapcsolódtam be. Ez egy napközi-féle, ahová a különböző korú elég szegény gyermekek járhatnak délutánként leckét írni, tanulni. A körülmények elképesztettek, de legalább ennyi lehetőségük volt azoknak, akik délelőttönként jártak iskolába. Az oktatás Peruban nagyon sok mindenben fejlesztésre szorulna...

A tanév második felébe tudtam bekapcsolódni, nálunk ugyanis Karácsonyig tart a tanítás. Az ünnepre Pásztorjátékkal készültünk, ami nagy kihívás, de öröm is volt számunkra. Ez az időszak számomra még azért az akklimatizálódás, a kultúrsokkal való megbirkózás, a nyelv gyakorlásának az ideje is volt. A gyermekekből ezalatt a néhány hónap alatt jó kis közösség formálódott, sokat alakultunk

együtt. A Szállást keres a Szent Csálád imádságot először végeztük velük mindig más házában – ezzel is készültünk Karácsony szent ünnepére.

Január, február nálunk a nyári szünet.

Nővértársaimmal együtt meglátogattuk egy régi missziókat, ahol annak idején kb. 30 iskola koordinálása volt a feladatunk. Hatalmas szeretettel fogadtak az egykori munkatársak bennünket. Ezt az időszakot amúgy készületre, nyelvyakorlásra használtam még. Közben amolyan tábori délutánokat segítetttem vezetni a kanadai nővérek, hetente háromszor találkoztunk az ottani gyermekekkel. Játsoztunk, kézműveskedtünk velük.

Az álmom az volt, hogy március közepétől, amikor normál esetben indul a tanév – új rendszerben szeretnék találkozni a gyermekekkel egy megújított bibliotecában. Ugyanis az előző épület, ami többfunkciós volt, olyan állapotba került, ami életveszélyes, tehát ott nem tarthattuk volna tovább a foglalkozásokat. Sok-sok egyeztetés, forráskeresés, töprengés, anyaggyűjtés, készület után jött a nemvárt helyzet, a világjárvány miatt az iskolák nem indulhattak. A magániskolák két nap után bezártak, az állami és egyházi iskolák ki se nyitottak. Sőt kijárási tilalom lépett életbe...

Némi töprengés után, az itthoni előljáróimmal való egyeztetés során arra jutottunk, hogy ebben a bizonytalan helyzetben jobb lenne hazajönnöm, annak ígéretében, hogy ha rendeződik minden, akkor visszatérhetek. Két hét bezártság, egy hét teljes

készenlét után nyílt lehetőség egy osztrák menekítő járattal hazajönnöm. A Magyar Nagykövetség és a Külügyminisztérium segítségével háztól – házig szerencsésen és épségben megérkeztem. Hatalmas élmény volt ez az út. A budapesti anyaházunkban töltöttem a két hetes karantént. Épp a nagyszombati liturgiára hagyhattam el a szobám először – a feltámadást ily módon is ünnepelhettem közösséggel.

Jó itthon lenni, nagyon élvezem és értékelem minden pillanatát, lehetőségét, ugyanakkor a bizonytalanság, a várakozás, hogy mi lesz, nehéz. Kapcsolatban vagyok a kintiekkel, folyamatosan figyelem a híreket, de egyelőre nem marad más, mint türelmesnek lenni. Igyekszem hasznosan tölteni az itteni időt, de bennem dobog az a hiány, amit odakint nem tudtam betölteni. Talán egyszer, ha tényleg küldetésem ez, akkor lesz rá lehetőségem visszamenni.

Fidelis nővér

Varga László 1956-ban született Tapolcán. Tanulmányait a szegedi szemináriumban, majd a budapesti Központi Szemináriumban végezte. 1982-ben szentelték pappá Tapolcán a veszprémi egyházmegye szolgálatára. 1982-től 1987-ig Várpalotán volt káplán, majd 1993-ig Somogyfámsonban plébános. 1993-ban az egyházmegye átszervezését követően az újonnan létrehozott kaposvári egyházmegye papja lett, és a kaposvári Szent Imre templom plébánosává nevezték ki. E mellett 2009-től a püspöki hivatal irodaigazgatója, 2013-tól az egyházmegye általános helynöke volt. Ferenc pápa 2017-ben nevezte ki kaposvári püspökké.

Beszélgetés Varga László püspökkel (2. rész)

Egy csapásra eltűnt minden üresség?

Természetesen – ahogyan lenni szokott – amilyen radikálisan bulányista voltam, ekkor ugyanolyan radikálisan karizmatikus irányba fordultam. Ott hagytam a Bokor Közösséget, beléptem a karizmatikus megújulásba. Ugyanazt a hibát követtem el, mint előtte, nem vigyáztam magamra: állandóan szolgáltam, éjjel-nappal. Ez kegyetlenül kikészítette a testemet, mindig mentem, nem volt olyan hívás, amit elutasítottam volna. Egyetlen kikötése volt a főnökömmnek: „Reggel 7 órakor szentmise, amit te tartasz, azon kívül azt csinálsz, amit akarsz. (Meg persze vasárnap).” Ebbe persze újra belebetegedtem fizikailag, kiújult a fekélyem olyan mértékben, hogy már csak műteni lehetett. Erről persze hallani sem akartam, helyette minden karizmatikus gyógyítót felkerestem, hogy imádkozzanak értem, és a gyógyulásomért... és nem történt meg! Most már jól látszik, hogy ez is a Jóisten műve volt, de akkor természetesen nem így gondoltam. Ekkoriban talákoztam egy jezsuitával, aki meggyőzött, hogy vállaljam a műtétet, neki igent mondtam. Addig azért nem mentem el, mert a nélkülözhetetlenségi tudatom mindennél nagyobb volt: ha én nem leszek, akkor itt minden összeomlik, nem lesz elsőáldozás, nem lesz bérmálás – a főnököm a békemozgalom titkára volt, semmit nem csinált, csak misézett. Amikor végre

rászántam magam, már a vizsgálatról sem akartak hazaengedni, végül másnap kivették a gyomrom kétharmadát. A műtét után megígértem az orvosnak, hogy megtartom a rehabilitációs időt. Két hónapig otthon voltam a szüleimnél, és ezalatt kigyógyultam a nélkülözhetetlenségi tudatból is. A valódi műtét ez volt. Amikor visszamentem, láttam, hogy él az egyház, és nagyon boldog voltam, hogy Várpalotán nem omlott össze nélkülem semmi.

Korábban azt mondta, hogy nem innen szokta datálni a csendes szentségimádásra való rátalálását, ez csak előkészítés volt. Mi az, ami konkrétan ide vezetett?

1986-ban kaptam először útlevelet nyugatra, addig azért rám eléggé vigyáztak az elvtársak, túl sok akciót hajtottam végre a katonaságtól kezdve. Az volt a tervem, hogy egy hónapra elmegyek nyugatra olyan helyekre, ahol világméretű közösségek vannak. Nem kiscsoportok, hanem világméretű közösségek. Az érdekelt, hogy hogyan szervezik ezeket, erre szántam ezt a hónapot, hogy megtudjam ezt a titkot. A Jóisten persze itt is vezetett. Ars, Lourdes, Taizé, Paray-le-Monial, majd Párizs. Mindenütt azt mondták, hogy a semmittevés a titok, a csendes szentségimádás, de ezt nem akartam elhinni. Sérültekkel már kispap korom óta volt kapcsolatom, mondhatom, hogy végigkísérte az életemet a velük való kapcsolat. Ez volt az utazás egyik mozgatója, el akartam jutni a Bárkába, hogy megnézzem, hogyan csinálják. Aztán a Bárka közösségben Jean Vanier-nél az első találkozásunkkor mondta ki egy lány azt, ami mind a mai napig meghatározó számomra: Fel kell ismerni, hogy a megtört ember és a megtört ostya ugyanaz a Krisztus. Ez teljesen új volt, és nagyon etalált. Innen már egyenesen hazajöttünk, és én elhatároztam, ha most azonnal nem térdelek le másnap, akkor biztos, hogy később sem fogok. Kíváncsi voltam, hogy működik-e Magyarországon is. És így kezdődött a szentségimádás 1986. szeptember 18-án. *(Folytatjuk!)*

Ház Gergely – Tóth Lujza (Vigília 2019/11. szám)

Magyar Máltai Szeretetszolgálat

Visszapillantó

A Máltai Szeretetszolgálat helyi önkéntes csoportjának mozgalmasan telt az elmúlt fél éve.

Az elmúlt évet immár a több évtizedes múltra visszatekintő - SPAR áruházakkal közös - Adni öröm! tartós élelmiszergyűjtő akcióval majd egy közös szilveszterrel zártuk 2019-et.

Az újesztendő első hónapja a tervezése volt. Februárban megindult az adománygyűjtés és osztás, valamint a programok egy része. Megtartottuk hagyományos Máltai teadélutánunkat a Koronában. Farsangon vettünk részt Nagyszentmiklós magyar közösségében, majd közösen üztük a telet Mohácson, a határon túli Máltai testvérekkel és kedves, jó ismerősökkel.

Ezt követően kissé megállt az Élet. Az első pár hét után azért előjöttek a feladatok, kérések és lehetőségek a segítségre - a szabályok betartásával.

A régió központjából kaptunk adományokat, melyeknek hasznát vettük. A nagy adományjárt több kisebbet szült. Johannita testvéreinktől nagyobb mennyiségű és ízletes keksz adományt kaptunk, valamint a kunszentmártoni malomból is hozzánk jutott a Magyarok Kenyere program lisztje. Továbbá a Fornetti majd 300 kilónyi adománya is gyorsan gazdára talált. Ezekből tudtunk adni a rászorulóknak az elmúlt két-három hónapban. Megsegítve az időseket, egyedülállókat, nagycsaládosokat, városunkban, a tanyavilágban és a kistérségben.

Makó önkormányzatát is segítettük, hisz ez nehéz helyzetbe került. Élelmiszer - és gyerekétkeztetés adományokkal, vala-

mint önkéntes munkával, hisz sok embert láttak-látnak el étellel az ENI-sek.

Egy nagylelkű támogató felajánlásával ebédet hordtunk ki májusban 50 fő részére, melyben partnerünk a helyi nagycsaládosok lelkes csapata.

Határon túli magyarokra is gondolva sikeresen küldtünk adományt temesvári Máltai testvéreinknek és a Püspökségre is.

Jelmondatunk első része: a hit védelme. Sokat imádkozott kis csapatunk, hogy a helyzet javuljon. Részt vettünk az online szentmiséken. Közösségi médiában terjesztettük a papjaink lelki támogatásait és sokat beszélgettünk azokkal, akik igényelték társaságunkat telefonon, chaten.

Az idő haladtával, a helyzet változásával 2020. évünket akár a GPS újraterveztük, a kihívásoknak megfelelően. Reményeink szerint szép és hasznos nyarunk lesz, melyben a családokat szeretnénk támogatni azzal, hogy tematikus programokat szervezünk a gyerekeknek, családoknak (érdeklődni és jelentkezni lehet Pünkösödöt követően).

Akit érdekel a tevékenységünk, megtekintheti Facebook oldalunkon, vagy olvashatja hírlevelünkben, melyet kérhet tőlünk a maltai.mako@gmail.com emailen, vagy telefonon: 30/742-5142.

Áldott Pünkösödöt kíván a Palást olvasóinak a makói Máltai Csoport önkénteseinek nevében:

Kómár Mátyás csoportvezető

Készülnek a makói templom új padersorai

A tervek szerint haladnak a Szt. István Király templom padfelújítási munkálatai. A történelmi léptékű beruházás során eddig az épület belső terének alapozása, szigetelése és falainak festése valósult meg, de gőzerővel folyik az új bútorok készítése is.

Gazdagságunk

Ki gondolta volna az egyházi év kezdetén, a karácsony örömeiben, hogy másként ünnepeljük majd a húsvétot, megint másképp a pünkösdtől!

Pedig így történt. Március idusán bezárult a világ. Megijedtünk, aztán megrémültünk, majd félni kezdtünk és tanácstalanná váltunk. Pont úgy, mint az apostolok. Először ők is megijedtek, aztán szemtanúi lévén a kereszthalálnak megrémültek, majd félni kezdtek és bezárkóztak, végül tanácstalanná váltak.

Kísérteties hasonlóság. Csak velünk a bezárkózással kezdődött, de aztán ugyanazokat a helyzeteket éltük meg. Jött a sok „nem szabad”. Nem szabadott kimenni, nem szabadott templomba járni, dolgozni, iskolába menni, közösségben lenni, szereteteinket átölelni, és sorolhatnám. Sokan gondolhatták, hogy elhagyott bennünket az Isten, pedig nem. Szerintem nem.

Itt volt, itt van közöttünk, velünk, és szelíden, sorra mutatta, mutatja, hogy ebben a NEM SZABAD-ban mit lehet. És mi szépen föl is fedeztük, meg is valósítottuk, amit lehet. Gazdagodhattunk.

Rájöhettünk, hogy a bezárt otthon egyben menedék. Isten menedéket adott a vírus elől.

Sok nehézség árán kialakíthattuk a családi élet új ritmusát. Kiderülhetett, hogy mennyi erő, élet rejlik ebben a közösségben. És még mennyi a lehetőség!

Online térbe helyeződött életünk nagy része. Térben ugyan nem voltunk együtt, de időben igen. Isten által rendelt időben jöttek a lelket erősítő, szép gondolatok.

Vasárnaponként a megszokott időben zajlottak a szentmisék, köszönet és hála érte minden szolgálattelvőnek.

A Szent Három Nap levelei elmélyíthették bennünk, hogy „...a húsvéti titok egyre inkább a mi életünket hordozó titokká válhat. Krisztus átveszi tőlünk mindazt, ami számunkra nehezzé vált.” (Nagypénteki levél)

Nagypénteken ott lehettünk a Kálváriánál, végig járhattuk a keresztút stációit, elgondolkodhattunk Baricz Lajos gyönyörű versén.

És jöttek a virtuslevelek, megtartva a lelket, adva a támaszt, a továbblépés lehetőségét, az imák erejét.

Megnézhattuk/meghallgathattuk Zoltán atya evangéliumokhoz

kötődő, elgyengült lelkünket erősítő üzeneteit, szívmelegítő, mosolyfakasztó szemléltetését.

Naponta NYITVA volt a szervita kápolna, ahol a szentségimádás órája alatt lelkierőre kaphattunk. Számomra egészen különlegesen voltak ezek az órák. Egy kiüresedett, megnémult városban még hallhatóbbá vált ez a csönd. Megvalósult igazi mélysége, áldása, ereje. Még intenzívebbé vált, amikor felhangzott a sokunk által oly szeretett taizéi énekek sora.

Nem maradtak magukra az idősek, a betegek. Telefonok, látogatások sora jött-ment, erősítve a lelket, a hitet, a bizalmat, a gondolatot, hogy nem vagyunk egyedül.

Online térben ugyan, de megvoltak a bibliaórák, ahol a szent szövegeket olvastuk, értelmeztük, válaszokat kerestünk, meghallgattuk egymás véleményét, álláspontját. Kíváncsiak voltunk egymásra.

Nem maradt el az adományozás sem. Igaz, kicsit szerényebb mértékűvé sikeredett, de a hála és az őszinte szeretet még értékesebbé tette az adományozónak és az ajándékozottnak egyaránt.

És közben épül, szépül templomunk, a mesterek dolgoznak: aljzat, padok készülnek. Rendezett a templomudvar, a temető, javítják a kápolna tetejét, elkezdődik a bogárzói templom felújítása.

Ha pedig elhangzik a *hogy vagy?* kérdés, már nem csak egy válasza sem váró, udvarias formulának tetszik. Ebben a lelassult világban megtanulunk újra, őszintén figyelni egymásra.

Istennek legyen hála, május 9-től újra lehetőségünk van a szentmise személyes ünneplésére!

Most itt van pünkösöd ünnepe: „...hirtelen hatalmas szélrohamhoz hasonló zúgás támadt az égből...” (ApCsel 2,2). Azt hiszem, az elmúlt időszak ennek a szélzúgásnak volt az előfuvallata. Isten fuvallata erősített, épített, gazdagított, tanított bennünket, s teszi ezt örökkön-örökké. Mert szeret. Amen.

Sztribikné Éva

Szigorú karantén

Hm... - csóválja a fejét az orvos. - Önnek rettenetes és nagyon ritka fertőző betegsége van... Elkülönítőbe kell helyeznem, és kizárólag palacsintát ehet.

- És attól meggyógyulok?

- Nem, de azt be lehet csúsztatni az ajtó alatt.

GÖRÖGKATOLIKUS LITURGIKUS REND

Pünkösöd Vasárnap

7:30h Utrenye

8:30h Szent Liturgia

Pünkösöd hétfő

7:30h Utrenye

8:30h Szent Liturgia

VASÁRNAPOKON

7.30h Reggeli Istentisztelet – Utrenye

8.30h Szent Liturgia

A római katolikus szentmisék beosztása május 9-től az alábbiak szerint alakul:

Vasárnap:

9 óra: Belvárosi templom (templomhajó) – max. 100 fő

11 óra: Újvárosi templom – max. 100 fő

18 óra: Szervita kápolna – max. 40 fő

Hétfő, kedd, szerda: 18 óra – Szervita kápolna

Csütörtök, péntek, szombat: 18 óra – Belvárosi templom (szentély és hittanterem)

Az esti misék előtt egy órával **szentségimádást** végeznek.

**Bogárzói Pádúai Szent Antal búcsú 2020. június 13.
szombat 10 óra**

**A Makó-újvárosi Szent László
Király Plébánia új telefonszá-
ma: 06-20/3882-533**

Felelős kiadó:

Pálfai Zoltán plébános

Szerkesztés és tördelés:

Szűcs Tamás

Fotó: Gilicze Tamás, Majoros Márton, Mészáros Ildikó, Szabó Anita

A szerkesztőség címe:

Szent István Király

Plébánia

6900 Makó,

Szt. István tér 22/a

www.makobelvaros.hu

plebania.makobelvaros

@gmail.com

Tel.: 06-20/464-2637